

79 a.

Denna bok tillhör

Värnpliktig Nr 271 Nilsson.

Andra Skvadronen.

Ystad.

LKJS dec. 17 He 204:1-
1 Rullen går.

Fiskergammans lott är svar rullen går
rullen går

Ingenstans hon hålla för
rullen går rullen går

Vill hon ej i hallen byra

För i portarna hon styra

rullen går rullen går

här ska ni få se hur rullen går

För sto vi på stadens torg

rullen går rullen går

Fiskarkäring med sin bö och korg

rullen går rullen går

Käring invid käring sto vi

Bra betalt för fisken to vi

rullen går rullen går

här ska ni se hur rullen går

Ku vi måste rulla kring
rullen går rullen går
För att förtjäna någonting
rullen går rullen går
Ej på gatan hålla tör en
Då tar fan båd oss och bören
rullen går rullen går
här ska ni se hur rullan går

Här finns spättor torsk och sill
rullen går rullen går
Är det när som köpa vill
rullen går rullen går
Så kom med i porten bara
Så ska ni få se min vara
rullen går rullen går
här ska ni se hur rullan går

Fisken min den togs i natt
rullen går rullen går
Älen den är fet och glatt

rullen går rullen går
Varsägo och känn på fisken
Jag är inte rädd för risken
rullen går rullen går
här ska ni se hur rullan går.
Skrevet den 11 april i Ystads
Dragonkasern.

2 Mordet i Ystad

En soogelig visa jag kväder
om rusets förbannelse här
hur makten den onda framträder
för den som har svära begär

I Ystad det dramat utspelats
som här jag berättar för er
där mannen sin älskade maka
i hastighet dödschottet ger

Från Malmö han hemkom på kvällen
och något berusad han var

Då fick han besök af sin sväger
som snart igen avsked dock tar

Till sängs han sen tänkt sig begiva
men ändrar sig hastigt bords
han ropar då hasten sväddes
jag herre väl är i mitts hus

Och vredged han tar sin revolver
och siktar och fyrar den av
han visste väl knappt ved han jordes
då maken han döds skottet gav

Men när han nu ser att hon faller
förtvilen med honom får makt
min Anna min älskade Anna
jag har dig om livet ju bragt

Snart folk omkring platsen sig hopar
och någon tillkallar polis
för mannen som skriker och ropar
i denna förfärlige kris

3 På Bohuslänska kusten.

Uppå Bohusläns kust ibland skärande grä
där ser man en grav med ett ankare på
ej prydes den graven med kepsar och band
dess klädsel består utav havskum och sand.

Två äldriga granar där väsete på strand
där sig man en fiskareflicka ibland
hon satt där så ensam med hand under kind
och lyssnade lankfullt till susande vind.

Hon suckade även har smärtsamt det är
att vara så skild från den vän man her kär
o svara mig bölja på blånande hav
var finnes min älskling säg är han i grav.

Eller har han mig svikit och tagit en ann
min Gud denna tanken kan ej vara sann
han svor mig ju trohet när han reste bort
och lovade komma tillbaks innan kort.

Han sade ju även då han slöt mig i famn
jag skriver så snart som jag kommer i land
men icke en rad ifrån honom jag fått
fest sedan den dagen lov är ha förgitt.

Med sorg i mitt hjerta jag ensam får gå
mitt sällskap är vågor som skummande slår
i skyhöga granar och mörkgräs skär
i äro de enda som mig hälla kär.

Har tack för all vänskap i mig visat har
ett evigt farväl utav världen jag tar
min grav skall jag bädda i vågornas swell
bland sjötång och näckrosor vila jag skall.

Sen löser hon sakta sitt böljande hår
och sedan hon neder till sjöstranden går
där viskar hon sakta sin älskades namn
och sedan hon sjunker i vågornas famn.

En kort tid därefter sen flickan försvann
man liket av henne i böljorna fann
Sen fick hon sin grav invid granarnes fot
där vilor hon trygg ifrån stormarnes hot.

Sen kom där en sjöman från brusande hav
Läter resa ett ankar uppå hennes grav
där lät han gravera med gyllens ord
här vilor den vän som jag älskat på jord

Och Kalltegatts böljor som skummas och slår
vid foten av graven från är och till är
Men sagan om den som i graven är gömd
av fiskarbefolkningen skall aldrig bli glömd

Skriven på Ystads kasern den 14/4
1913

4. Fångens klagan.

Skall jag sitta här inom den ödsliga borg
med mitt särade jerta i brand

som en fågel i bur lik ett oskäligt djur
inom reglades dövar och band

O vad tårar och sorg i den ödsliga borg
och den långsamt bortdöende dag
säg var finnes den borg der jag fri från allt ^{sorg}
kan få njuta av kärleken och frid

O min älskade vän jag frågar dig än
var den eviga kärleken bor
säg var finnes de
o min älskade vän jag vill ille dit hän
för att sedan vila i ro.

Men nu kan jag ej se genom galleret blott en
skymt utav himlen den blå
och en stjärna som ler blickar vänligt hit ner
med sin glans genom rutorna ner.

Uti sellen så trång där är tiden så lång
för den bleknande ynglingens häg
i det fua var sång
då dess hela naturen jag såg

I det fua vi satt många dagar många nätter
jag var lycklig vid sidan av dig
men så kom det en dag när som finge jag var
och du rycktes med våld ifrån mig

Uti Norköpingsstad var jag lycklig och glad
fast jag själv var en bleknande ros
men vi träffas igen du o ja lilla vän
då vi trefligt skall ha om igen

Skriwen den 14/4 1913 i Ystads
Dragonkaseren

5 Sjömansvalsens.

Farväl min vän! jag far ut på böljan blå
på stormigt hav, där de höga sjöar gå
Farväl min vän! i ditt öga tåren står
då från dej lilla vän nu ombord jag går
Anna min vän nu lättas skutan ankar
stå intress i sorgens tunga tankar
snart uppå skutan över Doggers banker
kommer jag, hiom hej, till dig igen, lilla vän

Jag skall segla till Good Hope och rundt Kap ^(Horn)
där brottsjön går hög som hus och kyrketorn
Från dig min vän skall jag gå på stormigt hav
där så många sjöman fått sin våta grav
Anna min vän - - - - -

Min fästmo! Grat sej lilla vän
inom ett år kommer jag till dig igen
från fjärran land med en fästmogäva grann
från din dalning you know, och din fästeman
Anna min vän - - - - -

Snart över hav Vita Falken smäcker gär
Till Rio, Kap, till Bombay och Singapor.
bland palmer där snart jag sköna kvinnor ser
men blott dig lilla vän jag min kärlek ger
Anna min vän - - - - -

När uppå vakt jag vid ratten ensam står
till dig min vän städs min trogna tanke går
då tänker jag att du sjunger om din vän
Lille vän kom igen o kom snart igen
Anna min vän - - - - -

6 Dragonvisa.

En visa vill jag sjunga om skänsk-
dragoner blå som uti Ystad vandrar
och där få prova på. Hwad det vill
säga att vara kronans karl. Och
det blir man på blott några dar.

Jag reste ifrån hemmet en mörk novem-
berkväll och då kan ni tänka jag var
lycklig och säll. Ty på mat och på
penningar det led man ingen nöd.
Och på brännvin vi hade överflöd.

Men låget det gick och nedåt landet
jag kom. Då tänkte jag för tusen
det är nog bäst att vända om.
När till Walmö jag kom då jag inte
förstod. Hwad det sades ett endaste
ord.

När till Ystad jag kom jag frågte
efter kassern. Då sads det stackars
djävul spill du och föismäktade där
^{sjöer som sjetta jag höjpte}
da sjönk ju mitt mod. Och jag
tänkte ^{hå} hwad mig förestod.

Kontrakten framför mig lades och jag
skulle skriva på Om jag ville i

tre är tjäna skänshdragoner blå
Och jag underskrev detta med en
sju djävla kläm Och mitt mitt
nummer jag fick som femtiofem.

Så fick jag uniform och sabel
och karbin Och sadel och en
kappa som var lång som själva
hin Och sedan var man färdig
ja till att lära sig Hur man
detta handtera skall i krig

Ja sedan fick jag lära att göra
vänster om och övern helomvändning
närlig som man var i gång Att packa
man läide på alla bästa vis Och
den förste han fick första pris.

Var morgon när det blåser då får
man stiga upp Och i hast skall
man sätta kläderna uppå sin kropp

Och sedan skall man rykta en
timme eller två. Tills det är dags
att upp till maten gå.

Sen får man sadla ja bäst som man
kan Hufvudsaken är att sadeln inte
ligger bak och fram. Sen så får
man höra ja liksom till dagligt
bröd Spräng i sadeln från teten
och till kön.

Men uppå fälttjänstövning må ni
tro att det är brätt När uppå
fienden man skjuter med rödfärgadt
skott. Patrullerna fly bort som
sjöwaste hin När de höra får en
knall från min karbin.

Uti gymnastiken man hoppa skall
så lätt Men är man lite klyftig
så tar man det så lätt När

andra uti fart över bocken hoppa.
för Ibland jag hoppar ibland jag
tittar på.

Gard man lätt intaga som själ-
vaste hin Huvudsaken är att arm
och klinga är i samma lodplan
Kommänderas venster hygg och man
utför högerstöt. För man höra att
man är ett djäfla nöt.

Var söndag skall man putsa sin
mundering med sand. Och sen
skall poleras så skinande blank
Gud nåde den satan som ej på
på söndagen har sin mundering
där hänger fin och klar.

Sedan får man tvätta sig på
kroppen över allt. Och det är
inte roligt skall ni tro när det

är kallt. Sen skall man stå i
skjortan därmed ingen pardon. När
det på söndag är renlighetsvistation.

Om det blir bevärligt ibland så
blir man glad i den tron att
man sig kan vila om man går
på sjukvistation. Då har man ondt
i kroppen bad här och där. Helst
i benen det annars vara pläs

Foglivet här vid gardet ej någon
framtid är Ty om man blir be-
fodrad kan man lätt bli volontär.
Man går blott till staden och
tager sig ett rus. Degradering det
bliver utan krus.

Vill ni veta ja vems diktarn är
är det en glader yngling som tjent
som volontär. Och när som han

vid gardet har tjänat sina år
Då han sjunger en visa ni
förstår.

Slutskriften i Ystads Dragonkasern
den 15 mars 1913.

7 Kärleks-visa

1.

Lilla vännen så här vill du
vandra den väg.

Som försynen utstakat åt
mig säg vill du vill du
Vill ^{bliva} bli mitt stöd vill du
vandra på min sorgbestödda ^{väg}

2.

Säg har du någonsin betänkt
att ditt du skänkt åt en
fattig och ringa person som
blott flackar och far som
en flyttfågel far. Och som

blott av hög lever av hoppet
och av tron.

3.

Men jag vet att du är lika
fattig som här fast min fram-
tid osedd ännu men om bychan
en gång ville gäcka min
sång har du äran att kallas
min brud.

4.

För till sommaren far jag
min packning och tar till
Amerika och prövar min
tur men då händer det
nog att den munnen som
log spottar avsked min vän
eller her men om så skulle
gå att jag älskar ändå och
jag älskar dig mera än ömt
För så länge min barm har en
blodsdrypp varm klar jag vännen
min älskad ej glömt Vol 5: 271 S. 102

8. Jungfrun.

Det gick en jungfru uti en hage
till henne kom där en ung sjöman
Och varför går hon så där allen
gif mig sitt hjerta som jag begär

På din begäran kan jag ej svara
förty jag utav föringa ständ
er tjänarinna kan jag väl vara
men allra kärasten kan jag ej bli

Jag har en vän - ja om han lever
som för sju år sedan för bort från mig
och lever han så har han mitt hjerta
och är han döder så har Gud hans själ

Jag är den vännen som för sju år sen
som för sju år sen för bort från dig
Kom skona jungfru i mina armar

Jag är den vännen ja visserlig.

Och är det sanning allt som du säger
se vis mig ringen som du fick av mig
Ja här fingret Och här är ringen
som jag fick av dig

Och jungfrun skäddar hon skäddar ringen
till dess hon bleknar och föll till jord
så tog han henne på sina armar
och kysste henne så innerlig

Och hören flickor! - Ja flickor alla!
Och denna visa läggen på ert sinn
Ja varen sådana mot edra gossar
som denna flickan var mot gossen sin.

Skrioven den 15 april 1913.
på Ystads Dragonkasern.

9. Lu. Lu.

Tid den stora sulu flod en förläskad sulu stod
På den andra strand så en flicka stod hon ej kunde
nä Simma över ej han god, därför på
ett fikonblad. Som han lät med
strömmen gå, skrev brev som lät som så
Min lilla susu, du svarta, kärlek har vakt
Ack, om jag kunde, tog jag dig med makt
Natten är härlig, tänk då på mig
Susu, o du lilla susu, kommer du ej

Flickan med den svarta kropp fiska
fikonbladet opp. Brukte det på sulu
vis som Eva i paradiset. Och den dag så
hon stod bud sig det så gudomligt
ut. Brudräkten hennes blev det blad
varpå han skrev

Min lilla susu, du svarta, kärlek har vakt.
Ack, om jag kunde, tog jag dig med makt.
Natten är härlig, tänk då på mig.
susu, o min lilla susu kommer du ej.

16 Den övergivna

I skymningens ensliga stunder
Jag drömt många tusande dröm
Att där uti hemdalens lundar
Jag vandrat med vänner så om

Den vän som i tysthet jag vågar
Att älska och kalla för min
Den vän hvilken minne mig plöjer
Men ändock som ljusar mitt sinn

Men varför så skall jag väl drömma
Ja drömma om kärleken så
Och varför så skall jag väl älska
Den vän jag aldrig kan få

Kom älskade lät mig fö trycka
Din hand till ett sista färväl
Må sorgen ej grunda din lycka
Jag önskar av hela min själ

Alla den som du väjer till make
Dig älska som jag kära vän
Så vill jag min kärlek försaka
Förväl nu vi säkas ej mer.

Så ensam och bortglömd jag är nu
Men tänker det gör jag på dig
Först du har en annan du famnar
O älskling vad gör du med mig

Nu är jag förskjuten och bortglömd
Av henne jag älskar så ömt
Av hon som min lycka banat
Om hon som jag alltid har drömt

Vad gör det om ensam jag är nu
Och ingen mig minns med en tår
I graven där sorgerna glömmas
Där lösning av gatan jag får

Vad gör det om hjärtat vill brista.
I tanken på vänner så kär
Vad käraste man har skall man mista.
Var modig min glödande själ
Slutskiven den 22 april 1913.

11 Flickans klagan.

Vad kan jag väl annat än klega
och ropa. Som äger en mamma så
stäng. För morgon när klockan slår
sju skall jag sova Och sen skall
jag bädda min säng Och sen för
jag sitta där ensam och blicka.
För det gjorde mamma när mamma
var flicka,

Jag är redan en fjortonårs äis snöite
Som känner fönimmes och hör
Och därtill så har jag ett älskande

hjärta. Som klappar jag vet väl
vem för. Men jag är förbjuden på
gossarna blicka. För det var mamma
då mamma var flicka.

I dag skall jag möta min Kalle på
isen. Det är mitt bestämda beslut.
Men mamma får ej ha ett nys om
kultisen. Ty då får Karl Göransson
stryk. Och smygvägar gå vi där ingen
kan hitta. För det gjorde mamma
då mamma var flicka.

Jag sjöng en visa om kärlek och suck
En dag när jag satt i min vä. Om
kärlek min flicka hörs mamma predika
Att något du ej bör förstå. Ty på kär-
lekens stig är så lätt att sig vika.
Fast mamma hon gick där då mamma
var flicka.

När tjugo är fyllt och i frihet jag
vandrar. Fru Göransson heter jag då.
Ett hus skall vi ha som är större
än andra. Och mitt i staden skall
det stå. Och där skall vi ha både
jungfru och amma. För ^{lät} hade mamma
när mamma blev mamma.

12 Min vän.

O du min vän som står i blomman
fägring liksom en ros som nyss utspung
en är tag mot en red som sändes
av en yngling vars namn för dig ej
något värde bär.

Det är mitt brott vad har jag
mot dig brutit som nu så hårt
skall straffas utav dig I gravens

ro jag önskar vara sluten Ty
endast där finns ro och tröst för mig

Jag ville glömma dig om möjligt
vare men ack det står ju inte
i min makt Ty om jag hän till
världens ände fore så är du för
mig dess dyra skatt.

Men ett jag beder dig! var from
och trogen, Ty det är nog att mig
du narrat har. Den dag kan
komma du och han bli mogen
och står med skam och sorg i
lifvets spår.

Bli du förförd av denna usla
ära bli du förförd av detta tomma
guld. Det hjälper ej jag vill detta.
lära du ej därmed betala kan din
skuld.

Dock är det föfängt till att kunna
hoppas, beveka dig som är så kall
och hård Och när som tidens
blomster börja knoppas du falla
skall en tar uppå min värd.

13 Balens drottning.

Med ligande kinder hon kastar
Ur valsen som nyss tagit slut
Hon kappan kring waldna kastar
Och skyndar i parken sen ut
Bakom henne tonerna klinga
Klart skiner salongen i ljus
Lätt falla de flinga på flinga
Och doft höres stormarnas ljud

Hvi flydde hon bort från de andra
Då balsalens drottning hon var
Hvi skulle så ensam hon vandra
Förgäves hon lämnar ej svar

Bland hopande drivor hon finner
Sin väg genom dunklet ändå
Tills borta i parken hon finner
En ensam och undanvänd vä

Där står ju en björk som hon känner
Till trädet hon lutar sig fram
Och pannan som feberhet bränner
Hon vilat en stund mot dess stam
Två glödande läppar hon trycker
Mot isiga barken och ler

Ett namn hon tycks skönja i barken
Vid snöglansens mattbleka sken

Och ljvligt hon drar sig till minnes
Den handen som skrivit det här
Så lycklig hon var då till sinnes
Den majdag så strålande klar
Hon minnes så väl varje skära
Och drömande såg hon därpå
Liksom för att barken ej sara
Hon bröt en föjättnings de

Ango hörs tonerna klinga
Och dansen vill ej taga slut
Hon eldigt i vaksen ^{sig svingas} ~~ett taga slut~~
Med strålände blick som föiut
Och björken därnere i parken
Står ishöjd på grenar och stam
Och vinden bortsopt från marken
På spår på den väg hon gått fram.

14 Kärleks visa.

Säg minnes du vad du lovat mig
Uti den lunden grön
Har jag den äran fråga dig
Av hjärtats häg och sinn

Skall nu vår kärlek taga slut
Och vi skall skiljas åt
Skall du nu övergiva mig
O, grät mitt öga grät

Minna ögon de låga knappast se
en annan vän iti din famn
Där jag så många gånger för
Har vilat på din arm

Små fåglarna under himmelen
De ha sitt näste på en kvist
Men stackars jag har ingen vän
Som tänker på mig sist

Nu slutar jag min visa nu
Jag ändrar nu min sång,
Adjo farväl min falska vän
Farväl för sista gång.

Ystad den 17/4 1913

Färligtig. N:o 271 Nilsson

15 Brusande vågor
Stormen hörs vana vågorna busa
Snöhvita skummet vräkes mot land
Måsarne skrika granarna susa
Rundt omkring hyddan tättinvid strand
Men invid hyddans dörr står Anna liksom för
Söker med blicken brusande våg

Arvid säg kommer aldrig du åter
Har du en mö i främmande land
Jag vill ej tro det fastän jag gråter
Att du har sltit kärlekens band
Skynda o skynda o kom och till din
flicka vänd om
Bär till mig vännen brusande våg

Med tår i ögat sorget hon klagar
Ungdomens hopp ifrån mig har flytt
Bäknade bliva snart mina dagar
Glädjen för mig i sorg sig förbytt

Har du på villande hav bäddat
min älskades grav
Frågar hon sorgset brusande våg

Så hennes klagan föres av vinden
Men vad är det en villa kanske
Rödnaden stiger hastigt på kinden
Snövita segel tror hon sig se
Är det min älskades vän som vänder
nu åter igen

Stilla mitt hjärta brusande våg

Timmarna skrida skeppet är nära
Skummet kringlar darrande bog
Hur skall jag lyckan nu kunna bära
På engång klagade hon och log
Arvid jag åter får se han skall mig
trösta och ge

Ge åt mitt hjärta själslugn och frid

Stolt som en svan på gungande vägen
Skeppet sig närmar allt mer och mer
Susande vindar leker i lägen
Redan på däckets Arvid hon ser
Sorgen nu flyktar bort och jag
skall inom kort
Kila vid Arvids trofasta barn

Hjärtligt han sluter henne i famnen
Trycker på mun en glödande kyss
Nu har han hunnit lyckligt i hamnen
Brusande vågor plöjde han nyss
Anna nu vill jag i ro här med dig
bygga och bo
Avsked jag tar af brusande våg

Ären de fly i stugan vid stranden
Anne så lycklig känner sig där
Fastare knyts heliga banden
Utav en gosse älsklig och kär
Ej till den brusande våg läg nummer Arvids häg
Blott hos sin flicka lyckan han såg

16 På bakgården.

När som jag bodde i ynglingagatan
numro nitti. Bruka man hälla biter
på bakgården sent liksom bitti. Man
höll kulörta lycktor och flöjta med
sina grannar. Jannar som i gården
fanns - fallera

Uppå ^{sortämn} salt Jonhsson med handklaver
På ett lock av trä för att ej tillta ner
Och i fönstret låg värden, som var polis
Kontrollerade att det ej blev kurtis

Gubbarna hade litrarnas mångfald
gömda bak tunnan Och mellan
dansen tog man en knaber unnan
för unnan Gummorna lapa kaffe
och gapa uppå oss unga Sjunga det
fick portvaktsfrun - fallera
Det var boston och boston och boston igen
Uppå asfalten så det brann i den
Och det gick skall nise med en jädrans stens

Ty si unter uns, så var det Hageluns

Där såg man unga pigor i klunga
med livgardister Där såg man
Lena, Lena som tjäna hos en ma-
gister Där såg man guppa
Lindkvist nuppa, hon uppå oppran
Sopran sjunger hon i körn - fallera
Tjocka fran som har mathäl två
trappor upp Fröjda en gallopp
med en Birkestropp. Och den
trefliga Kailsson uppå kontor
Drack jag duskål med och får
kallan bror.

Litrarna tömdes ordningen glömdes,
värden han lå sej. Luften den
tjockna, lycktorna, stockna, Jonhsson
kom å sej Herrarna blevo "kulis"
och klevor oss uppå tåna. Fåna
som karlar göra jämt - fallera

Första smockan fick ohängda Johansson
Han nöj portvaktsfun uli hennes ben.
Och den andra fick Jonsson så han trall mer
Uti soptunnan med sitt handklaver.

Veg var musiken full var publiken,
men dock gick valsen. Toner så
ljuva så man fick snuva till
ur halsen Klockan var sju visst
fjörn jag och du visst gingo så
ämna, glömma balen på Bak-
gården ken jag ej fallera.

Dagen efter kom värden med räk-
ningen Det var läkningen av ett
par tre ben Fyra fönster en
pump och ett handklaver. Men
gör nix, mängen fin bal kostar
mycket mer.

Ystad den 20 april 1913

Värnpligtige Nr 271 Nilsson.

17 Visa:

Det doftar av blommor i sommarklädd skog
Och fåglarna sova så långt i sitt bo
Och månen den lyser så vacker och rund
Och stjärnorna tändas i skymningens stund

Jag under den äldriga eken vid strand
Der sulto två vänner med hand uli hand
Han smeker så ömt hennes ljusgula hår
Han sade min vän snart ifrån dig jag går

Till Australiens guldfält, se dit står min häg
Att söka min utkomst och kanske jag får
Sen reser jag hem till Sverige igen
Och firar vårt bröllop och sätter mitt hem

Den flickan hon lutar sig intill hans bröst
Och Alfred blir hemma jag finner ej tröst
Om du från mig reser och överger mig
Och väjer en annan i stället för mig

Nej aldrig i världen vad mig händer än
Så glömmet jag aldrig min älskade vän
Om du blott mig bovar att ej glömma mig
Så slocknar nog aldrig min kärlek till dig

Litt avsked han tager i lövrika lund.
Så skiljas de båda i midnattens stund.
Han tänker på henne med saknad i bröst
Hon tänker på honom och finner ej tröst.

Fem år var han borta och rikedom fans
Bland främmande folk han erfarenhet vann
Han tänker på vännen der ~~han~~ ^{hans} hemma så
Om honom trogen där hemma hon är

Han kommer en afton mot hemmet okänd
Han var icke väntad att hemkomma än
Han satte sig vila på kyrkogården grön.
Låg solen sig sänka i kvällen så skön.

Han tänker på mötet med vännen så öm
Hur glad hon skall bliva att finna mig
Så sett han och tänkte i kvällsolens glans
Och såg uppå graven som närmast han står

Han ser uppå graven som närmast han står
Ser kors^{et} det vita med inskriften på
Med bokstäver vita som nyfallen snö
Sen böjjar han undra vem där ligger död

Han går fram till graven med blommor så rika
Men plötsligt bliver han blek som ett lik
Med vida öppna ögon tillbaka han går
I graven låg vännen som han älskat har

Med vemod han viskar så stilla för sig
Mitt levnadsmod sjunker i graven med dig
Mitt hopp det har slocknat lik solens
Som sjönk uti vestern i aftonens ^{sa} tid.

Revolvern han tager ur fickan med skott
Han siktar mot hjärtat det smäller ^{högt} så
Och blodet det rinner ur såret så rött
Och snart han redan på mossan förblött

Ystad den 20 april 1913.

Rev. N:o 271 Nilsson.

18 Skeppet Skuldas undergång.

Varhän du stolte sjöman varhän
står nu din häg. Långt bort ifrån
din hemort på havets kalla väg.
Men kom då snart tillbaka du stolte
sjömatros, Du lämna skall med
smärta din väna kärleksros

Och ner till skeppet Skulda
så var ju skutans namn. En vacker
sjöman ilar ifrån sin flickas famn
Med tårar uppå kinden hon gav
till avskedsord. Att ifrån henne

skildes den ende vän på jord.

På skutan lyftes ankar och segel
sättes till. Nu gäller det i
hamnen ej längre ligga still;
De goda segeldukar av vinden
fyllas snart. Och Skulda plöjer
vägen allt med en driflig fart.

Och resan den gick lyckligt fram
till Ostindiens kust. Bland alla
sjömän var det blott glädje, liv och
lust. Sen vände de tillbaka och styrs
mot säker hamn. Blott en utöv-
dem alla fick se sitt fosterland.

Ty nu har himlen mulnat och
vågor böja gå. Och sjömän i sin
ordning vid fall och brassor stå.
Då ljud keptenens stämman fort
berga segel bort. De lydde hans

befallning och detta innan kort.

Och snart var inne bergad var
enda segelduk Och uti tomma
riggen hörs stormens vilda tjut
Och vågen höjde skeppet till en
förskräcklig höjd, försvunnen var
för alltid de glada sjömäns fröjd

En våg gick över skeppet och alla
ropte nu. Allt uti vågen kämpar
kaptenens unga fru. Kaptenen
såg sin maka då hon gick över
bord. Men bittra tårar fälldes,
ty sorgen var så stor.

En båt från Skuldars reling i sjön
nu sattes ner. Men krossades i
spillror. utav en bölja vred. Försedd
med sex matrosar som uti den
samma var. I havets våg de lågo

där funno de sin grav.

Och Skulda länisar undan för vind
och vågers svall Till dess hon kräf-
tigt stöter allt uppå Doggers
bank. Vad skall den sjöman tänka
när natten faller på. Och ingen
räddning synes vort ögat än kan nå

Kaptenen sade: gossar, blott lyd
mig än en gång. Nu se vi slutet
nalkas, vår tid blir ej så lång
Gå nu och kapa riggen vi rulla
ganska hårt. Går vraket ulav
grundet, så blir vort ode svårt

Och Skuldars master ~~master~~ falla
med ett förfärligt brak. Och
vågor skyhögt svalla oöver-
redlost vrak. Snart allting
är försvunnet uti den vita grav

De slöt sina dagar i Nordsjöns
kalla hav.

Men styрман på en planka i
havet ensam drev. Den ende av
dem alla som ändå räddad blev
Och snart blev han upptagen utav
en engelsk brigg. Som uti stormen
mistat en del utav sin rigg.

Men uti Sverige söjer en flicka
nu sin vän. Som havet har bort-
rövat han kommer sj igen. Och
hon skall minnas ödet allt
uppå Doggers bank. Där danska
skeppet Skulda i vågor gick i
sank.

Den 20 april 1913.

Bev. 271 Nilsson.

19 Den sorgsna flickan.

Kom blicka in på en kyrkogård
Där står en grav och en minnes vård
Och invid graven en flicka står
En blomsterkrans pryder hennes hår

Hon ser på graven med tårfullt blick
En suck ifrån hennes hjärta gick
Hon ser på graven och signal ner
Och tysta bönen till Gud hon ber

Som stjärnor sprida sin milda glans
På graven lägger jag denna krans
Den krans hon burit uti sitt hår
En blomma ifrån hennes ungdomsår

Herman; Herman har flytt från mig
Nu vill jag dö när jag saknar dig
Det var den vännen som Gud mig gav
Nu slumrar han i den kalla grav

O du västanvind som mitt sällskap är
Du vet så väl vem jag håller kär
Du skall ej längre mig söija se
Men hälsa hem till min käraste

20 Flickan på balen.

Ack den som kunde ändå
Finna en undanvänd vä
Långt ifrån glitter och fläjd
Långt ifrån nöjernas värld

Ack den som kunde få
Bygga en hydda åt två
Reda i stillhet och ro
Trevligt och redigt sitt bo

Ack den som hade sig där
Någon som höll en kär

Som man fick älska igen
Hå till sin käraste vän

Och den som finge bli kvar
Sedan och lyckliga dar
Räkna och finge till slut
Fröken nu dansar vi ut.

21 Stilla mitt hjärta

Stilla mitt hjärta: Snart vilas
du sött djupt i den ensliga
mullen. Ofta du yrat, men snart
är du trött, längtar till grönskande
kullen, där i de susande lindornas
fid snart du får slumra och
bida din tid

Troget du klappat är ifrån är
fröjder och sorger delat, vållat

mig loje och vållat min tar,
vållat min skuld när jag felat
Men när du bröt, du dock aldrig
var skull glödde och sked framföialt.
Slut

22 Mann visa

Jag är en luvad yngling blott fyllda
sjutton år. Så frisk och glad slår
hjärtat i lifvets första ringa var
Så fort och lätt gick tiden, ty
jag var nöjd och glad. Tills
Jag fick se en sjöman vid marinen

Med militärisch hållning han gick
på gatan fram. Och vände sig
och kika så jorde var medlem
Och flickorna de rodnade och ligo-
pojkar skrek Nej se där, går
en sjöman vid marinen

Beslut och handling följdes jag
gick till lotskapten Bland andra
som sig värvade ibland den var
fem Där kontrakten skrev
under och storkovan fick Och
kropp och själ vi sålde till
marinen.

Ej mycket fick vi lära som
till sjömansyrket hör. Men
dock kanonen ladda som till
sjutpunden hör. Samt säga ved
och kala på varvet knacka rost
Sådant fick man lära vid marinen.

Den vackra uniformen också
Karlskrona-ål. Har narat många
yngling, att bli en värvad knöl.
Ja dräkten den är stilig men
magen den är tom Och själen är
förkrymt av dessiplinen.

23 Idas längtan.

Mossbelupen hydda står vid Heklas fot
Höja granar skydde den mot stormens hot
Men därinne sorgsna minnen ^{bröt av} stormens ros
Och på stranden vi finna kors på Idas grav.

Ida går på stranden likt en sorgsen harn
Ritar mängot älskat namn. Tårfullt öga
mot det höga hoiskande hon ensam här
Mårens bleka strimma följer honom där

Alfred skön som vären drog till fjärran land
Blek med rigna håren Ida grät på strand
Gör att strida glöm ej Ida hennes kärlek ^{hennes}
Tåligt skall hon bida återkomstens ro.

Snart den spöda blomman redan vek sin kors
Som vi isar stormen hjerta söderns ros
Och med sammenknäppta händer Ida bad så
mängen bön. Trohet bätar föga felskhet
blir dess lön.

Skyhögt vägen svallas över havets byn
Rysligt åskan knallar bliäten delar skyn
Skepp förtöres nödropp höres vraken slungas
emot land. Och av vägen föres mängen
frälst på strand.

Av förtöflen slagen Ida säg sin far
Reden skunt för dagen gubbens öga var
Lifsminuten är förfluten döden kallar mig
Alfreds tro är bruten han har svikit mig

Nu sin hand han lade i sin dotters hand
Ett fersväl han sade gick till fridens land
Tårfullt öga mot det höga följer börens ljud
Samme ande svingar Idas själ till Gud

Slutskriften den 22 april 1913.

Rev. Nr 271 Nilsson.

24 På Roine strand.

Fljorden betar och klockan klingar
Klockan klingar på Roine strand.
Svanen flyger med vita vingar
Flyger ensam vid molnets rand
Vårens vinder i löven gå
Solen skiner och sjön är blå
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Roine strand.

Fader min är en björk i skogen
Moder min är en sommarsky
Broder min är ett ax på logen
Syster min är ett vintergry
Ensam är jag som hedens tjung
Blommar ensara och vissnar ung
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Roine strand.

Om den strålande solen visste
Om hon visste mitt hjärtas häg

Allt sitt beinde sken hon miste.
Skulle sjunka i kvällens våg
Sjunka sjunka i nattens famn
Men jag viskar min älsklings namn
Sjunger sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Roine strand.

25 Georg sjöman.

Och Georg sjöman ter ömt i famnen
Sin lilla vän och gick sen till hamnen
Han sade när jag här återstår
Jag gladelig med dig till kyrkan går

Vi seglade med ett skepp Cecilia
Ett vackert fartyg med rep och taljor
Den femtonde i november stod
Och vinden sjöng så den land förlög

~~Two män där stodo till Newyork skulle
Och vinden sjöng och vågarna svallade för
Men ätta dagar där ^{fulla} stod
De stolta böljorna oss härt emot~~

De seglar länge fram och tillbaka
De kämpade uti fem och fyrtio dagar
Den stolta seglaren fick då sin knäck
Itu gick seglen och skutan läck

Men stormen tilltog och blef allt värre
Och hungersnöden steg upp som herre
De hade vatten men inte bröd
Så sågo stackarna sin vissa död

Så kastas lotten och de drager denna
Och lotten faller på Georg sjöman
Han blef da ledson och brast i gråt
Nej inte skall jag ifrån världen gå

Han kniven emot kaptenen drager
Med möda han sina ord ledsagar
Han ropar vitt jag vill till min vän
Och inte skall jag ifrån världen än.

En kamp uppstår och ett skott smäller
Och i sitt blod han på däck^{et} faller
Han gick så under och blef ett lik
De andra rasade i vild panik

Föjrint av hunger de liket skära
Och resten ned uti kajutan bära
De hålla måltid men glömmet att
De ha förtärat sin kamrat.

Och resten saltades ner till spisning
I fall ej räddning där ville visas
Två timmar syns en ångare långt borta här
Som mot olyckskeppet styrde han

De blevo räddade men ej ur sinnet.
Går detta gräsliga ej ur minnet.
De fingo alla en stilla natt
Och uti Newyork blev ilandsatt

Men därhemma går den stackars flickan
Hon vill från stranden stätt icke vika
Hon vill stå bud men den stackars mö
Vet ej att brudgummen måste dö

26 Kalle och Maja

Tjohej glada gossar här har ni mej igen
Ja skall drilla en visa för er jöjomen
Jag skall ta na med en kläm för den
handlar om en dräng som blivit
bedragen utav sin lilla vän. Och
det var Karl i känner Karl i
kanten. Han som är så sluten och
röder om truten han är så lik en
blomma som är bruten Fastän

han går här och tjolar ännu
Trall-----

Kalle han blef uti Maja så kär
En dag uti skuggorna de plockade
bär. Inte undra på de när som
Maja hon var me, uti ansiktet
var hon ju så rosig och räli.

Trall-----

Och Kalle han stod där och skräftla
med bena. Och sen se han terna
han ville följa mer na jag
älskar dej me tankarna så rene
Säg vill du bliva min lille hjärte
van. Trall-----

Och Kalle han stod där på Maja
och blicka, och Maja hon sade
här har du din flicka. Jag tror
att till staden vi far i nästa
vecka. För att få roa vårt unga
glada sinn. Trall-----

Och till staden de foro en solig
sommardag de äto och de drucko
utav allehanda slag. På teater
de var för de lifvat skulle ha
Och Kalle var så lycklig och Maja
var så glad. Trall---

Och sen tog han en lott och
en till sin lilla vän. För tio
gångar tusen hon vann uppå den
Tog adjo av far och mor till
Amerika hon for och Kalle går
och väntar och väntar än jag tror.
Trall---

Men nu så e hon dö från alla sinu
pengar. Nu slipper hon att lura
när dumma bonddrängar. Men
kommer hon förs ingen då har
Kalle lov att stänga mej i en
smiden och järbeslagen burs
Trall---

Den 23 april 1913. Bev. 271 Nilsson

27 Alfred och Alfhilda.

På året adertonhundra ja det var 93
Till kronans tjänst i Stockholm.

Jag drog som ni fått se.
Jag tog farväl av hemmet och sade till min
Kanske du har en annan förän vises igen ^{vän}

Men flickan grät och sade nej det skall aldrig ske
Hur långt du än må fara min allra käraste
De orden kom från hjärtat i hennes unga bröst
Och stanna du här hemma och skänk mitt jätte bröst

Doch reste jag och kom till Sveriges huvudstad
Jag glömdes snart Alfhilda och leode fri och glad
Två månader förgingo då skrev jag henne till
I brevet stod de orden jag nu omtala vill

I dag Alfhilda skriver jag för sista gång till dig
Du söka må en annan och evigt glömma mig
Jag har en vän her vält för tiden var så lång

Därför farväl Alfhilda farväl för sista gång

Alfhilda fick snart brevet och skrev till mig alltså
Min vän är det din mening har skall det med mig gå
Skär kon du så mig glömma som tro dig svurit har
Nej det får aldrig hända den sorg för bitter var

Tu jag har nu här hemma en liten son så rar
För hans skull Alfhed beder jag dig om huld och svar
Och skriv nu snart tillbaka och gif mitt hjärta ro
Och härmot vill jag ända mitt brev i hopp och tro

Jag läste hennes brev för alla på kasern
Konstaplar artillerister som äro landets vänn
Blott spe och hän de jorde av brevet innehåll
Jag jorde spe av brevet Alfhilda och hennes son.

Men en kamrat inföll nu som vid min sida stod
Det brevet har den sorgsna visst skrivit med sitt ^{blest}
Och du gör synd mot henne som dig så trofast var
Nu kom en tår i ögat på han men ej på mig

Jag satte mig att skriva den samma dag ett svar
Och sände det henne som hon mig bedit har
Mitt hårde jerta banka då jag skrev dessa ord.
Du får mig evigt glömma på denna världens jord

Nu hände sig en morgon förrän revljon höjd
Då kom det brev från hemmet Alfhilda din är död
Och du bär största skulden att hon ur livet gick
Ja gravligt har du syndat mot Gud och mot din vän

Det sägs när hon fått läsa ditt brev så fullt av hän
Lå tog hon upp ur vaggan sin lille käre son
Smög skogsväg ned till insjön och där föisvann hon fort
Det var den tolfte juli en vacker sommernatt

Jag reste hem där fann jag ett brev vid trädets fot
Jag läste della brevet så fort jag det mottog
Talia sista raden där slod dessa ord
För din skull Alfhed döri jag som glömt mig här på ^{jord}

Att brevet talat sanning det hade knappast jag
Doch sökte vi Alfhilda ja innan det blev dag
Lågick jag ned till insjön och vid en klippig strand
Där flöt ett lik Gud hjälpe mig jag drog det uti land

Kuslumar hon i graven med barnet på sin arm
Det slumar mitt i döden invid sin moders barm
Men jag går genom världen min ängstfulla gång
Och härmed vill jag sluta min sorgeliga sång.

Skrevet den 24 april 1913.

28 Husaren Lans.

En vise jag ärnar att sjunga som så
mängen till skall gå det
handlar om ett mord som här hände
det hände sig strax utom stan

Sex ynglingar gingo från krogen
de skulle begiva sig hem
då den ene ropade bröder
kom lötom oss slåss men med vem.

Då ropade alla husarer
kom hämd skall inge oss mod
tag käpperna med om i fallen
vi resa oss åter igen.

Och så mötte Lans uppe vägen
en skara husarer vill slå
godafton de sade till honom
min gosse vart skall du nu gå

Till stället han svarar så hörligt
där jag vakten skall hava i natt
men det har ju varit i fallet
ty först skall vi ha lite glatt

Och innan han det kunde ana
ett käppslag i pannan han fick
så ett han till marken nedfaller
men snart äter upprätt han står

Han söker sig manligen värja
han kämpar med besinning och mod
men han var ju ensam mot alla
och heden den färgas av blod.

Nu kättslagen hejla om honom
och maktlös han nu dignar ner
och juriskt de arbetade honom
men modigt mot döden han ser.

Från stället nu skyndade vakter
till platsen där slagmålet stod
men mördarne togo till flykten
och Lens lög där ensam i sitt blod.

På sina armar de togo den fallne
av blodet han färgades röd
men innan till kaserinen de hunno
så var han ren kallnad och död.

Då ropte de alla husarer
kom hämden skall inge oss mod
vi skola dem alla nedslå
vi vilja se mördarens blod.

Men då hördes löjtnanlens stämma
att genast lämna rapport
så både polis och husarer
på jakt efter mördarne gå

Till mördarens hem snart de hunno
de voro en ganska stor hop
ty i legens namn skall här öppnas
så juder i natten ett rop

O, grät o lidande moder
din son snart bojorne bär
och lidande nygifta maka
din make en mördare är

Och barnet i vaggan som räcker
sina armar mot fadern opp
o Gud då med ängest han suckar
kan jag ej förlåtelse få

Och Lons han nu vilas i graven
hans minne det lever annu
hans fästmo sent honom glömmes
sist då hans äldriga mor.

Slutskriften den 25/4 1913.

av Vänpligtig N:r 271 Nilsson.

29 En fånges visa.

- 1) Hör ni gossar alla jag sjunga vill en sång
ja så ett jorden gånger ty tiden är så lång
ett vara fånge det är ett långsamt lif
det har jag fått erfaras i min tid
- 2) Jag minnes så väl den glada sälla dag
då jag som andra uti fihet var
jag söp mej full och sedan kom i gräl
med en polisman till både lif och själ

3) Han ville sätta mig i buren in
jag gjorde motstånd ty vreden var i sinn
och några slag han då ulav mej fick
ja så att blodet från hans läppar gick

4) Han släppte mig och sedan fick jag gå
jag ville icke från honom vika då
och sedan gick jag med kamrater in
fick brännvin och glad jag blev i sinn

5) Om några dagar kom de och mig tog
och länsman sade att jag på polisen slog
och jag erkände vad jag mindes då
och sedan fick jag in i buren gå

6) Så stod jag där i några timmars tid
då kom polisen och sade så till mig
nu skall vi taga oss en promenad
med nästa tåg vi skall åstad

7) På stationen han gick in och fick biljett
och sedan gick det till Ystadsstad så lätt
i fängelset jag fick fängdräkten på
och sedan fick jag in i sellen gå

8) Och nu jag sitter innespärrad i min sell
den 10 april en lördagskväll

J kan väl tänka att min tid var lång
att sitta här inom denna muren trång.

9)

Om morgonen när klockan slagit sex
då får jag stiga upp som allra bäst
och klockan åtta jag min frukost får
Och sedan jag i fänggården får gå

10) Och nu jag sitter här och väntar på min dom
till dess en morgon sergeanten kom
han sade nu gör dig strax en toalet
för nu skall du ju inför lag och rätt

11) Jag stoda mig och sedan in i salen gick
där två kamrater jag då skida fick.
jag framträdde till domaren med kläm

så stod jag där i minuter fyrtiofem

12) Och domaren rapporten läste upp
där erkännes då allt detta som står här
och jag erkände och fick gå ut en slund
medan rätten gjorde klar min dom.

13) När jag kom in och dommen min den föll
och de två kamrater som vid min sida höll
de hade varit med i samma dom
men endast jag kom in om lås och bom

14) Och domen min den till två månader gick
och fyrtio kronor jag i böter fick
för det polisens rock jag rev itu
men jag tog dygn och det blev bara sju

15) Inom denna muren sorgen är så stor
att se så många ynglingar som härinne bor
det är ju endast drycken skapens last
som bringat oss i detta fall

16) Här ni gossar alla, som byena. Fith
min söng, akten eder alla, för delat hård
frång. och undfly skagsmål och Drycken
Skapens last. För amors blir ni och
säker fast.

17). Anna får åldrar. De sorgen får mig
vår får det. jöjmesperad. blev så, her.
de hava fölt för mig så, mängen får.
men om hoppas jöj hem åter kosta ja.
18.

Och nu jöj dultit här. Allia. Länga. där
Men sja jöj ända. har att stanna. kvar.
Gud. giv. änder. Tiunan. slagit. slut.
Dä. jöj. från. tvångot. får. tråda. ut.
19.

Nu. slutar. jag. min. gång. och. sjunger. ut.
Ty. nu. har. äntligen. straffet. taget. slut.
Och. nu. vandrar. jag. så. Glad. ut. i. min. sjö.
från. fängelset. Jag. gör. nu. ett. farväl.
Slutskrivning. af. o. v. h.

N:o 29. Yendben 2: skv.

30. Alfrid och Anna.

1. När källan kommer och bjuder vika och
sjöna. Anna åt hunden i tar att

att mata. Alfrid i Dalens hund. hon
lävat komma i källens stund.

2.
Hon var så. Glad. och hon sprang språn så.
lätter sin barn som fall med små blommor
sätter. Vid högra bröstet hon binder
får med rodd bandet en blomsterkrans.

3.
I höga eken här Erikus Foner och lärken
spelar på sinje blad. får sjöna.
huna hon vandrar Glad.
I dalen der de unga har stont.

4.
Till möte där vilar. hon sig i
skogens sköte. sen där hon länga
sande Dalen om med sinnes
Alfrid till hemme Kom.
5.

Hon går i äro och längta skred
dä händer juda en skatt i Dalen
dä händer lysligt en femmerop.

Som Trängde fram Genom Trödens
Hop.

6.

Hon Går då möta sin vän på
vagen men stannar snart
bestört. förlagen och som en bild
hon fäst enad stod. ty Alfred badar
uti sitt Blod.

7.

Hon ropade men hans rost var
bruten O. kära Alfred säg är du jätten
hon Dingmar neder till blodigt famn
men Alfred viskar blott hennes Namn

8.

Han väntigt räker åt henne handen
och sade Anna nu så snart så
läsas handen Jämvil min Anna nu
skils vi åt hon brister ut i en heftig
Präta

9.

Vid Alfreds lik vakar Anna troget.
när mordaren ilar fram Genom

Skogen och ropar själf af jär-
skräklets. Jag har Mordat ö.
or ö. or.

10.

Det svära kan han i Glömnas
att du aldrig får menas för Emma
men vänder om på du väg han flytt.
Och laddar sin Pistol på nytt.

11.

Pistolen kan emot bröstet. vänder
Annas ryker den ut handhän-
der. och ropar själf af Förskrökelse
Och sade. blod har föglutit nog.

12.

Av värda sköttet sig sig själf aflossor
och blodet börjar ur stärsed fässa
men Genhard icke. en tukan gör
vid Alfred bröst ligger lundad.

13.

Det sista sköttet var något skata.
Jär kommer falk ifrån Alla Trokter.

Båd stora och stora och små i från
Den by. förskräkta och hopna vid
Den by 14.

När en summer och mistes modet.
När många speglar sig i blodet
Då höres ihel en såulig röst & Blätt
remad. Åhazar i hus bröst.
15.

Men dock har märkbutitena kvällen blev
Gripen och färd. i sellen och smidd. i bojan
i sadant kvad. där kärskar märker förutau-
tal.
16.

En dag fängoaktaren härs berättar i morgon
Berhard men din arätter Bered dig
själt och bekän ditt brätt förran du
Goms i den kalla fard.
17.

Men Berhard beder och stilla. Gräter
Nu vill jag dö och se Anna åter.
Ty hon Där uppe i Engla land skall ge.

färlätelse med sin hand.
18. vers.

Men nästa morgon men Bernhard leder
fili ärrättplattsen han faller nedder
En blomsterkrans han i handen höll.
Och bilan Höjdes hans hand. Fäll.
Slutskriften i Kasärkrakten
af Kungl. Skanska Dragonregementet
Ystad den 24. April 1913.
Gautfrid Widén
vakt.

31. Dragon visa.
1. v.

En visa vill jag sjunga om flickorne i Ystadsstad
För sista mötet gör jag tror ej det bliver fler
Nu tycker jag det kan gå an att lägga bort kostymen grann
Så här må fler försöker att tjena krigsman

2 v.

Ther är här jag tjänat som fosterlandsförsvare
Och det är ganska trevligt men helst om kvällarna
Ty då få vi till staden gå. Och vackra flickor hälsa på
Som gärna vill ha sällskap så sent om kvällarna

3. v.

Och var och en vet att dragarna kan rida lätt
Och detta tycker flickorna är ett härligt sätt
Ty heder sig dragarna. Skafft permission om kvällarna
Så hade Ystads flickor visst dött av ledsamhet

4. v.

Och flickorna de säger för det Augusti månad är
Då vi skall upp till Ljungbyhed och kämpa med besked
Men tiden går ju så fort. Fem veckor är ju så kort
Så må ni aldrig tänka ett vi er glömma bort

5. v.

Och när vi sedan komma till mötesplatsen fram
Vi skriva några rader men tiden itar fram
Sen få vi mat och brännvin. Och sen få vi logera in
På loger och i lador det är ett härligt lif

6. v.

Morgonen den börjar med rykt och skvadronsexersis
Men vad vi sedan göra det rör er ej precis
Ty om ni skulle veta allt så bleve det en längre spalt
Så papperet ej räckte till och tro mig om ni vill

7. v.

Men många många kärleksbrev där komma upp till Ljung-
byhed. Om ni skall nog få veta när vi få klart besked.
Ty vi kör ut med häst och vagn och hämtar brev till
vare man. Som kommer ifrån Ystad ju så är det minsann.

8. v.

Och flickorna de skriva välkommen hem till efterhöst
Ty nu är det längesedan du vilat vid mitt bröst
Ty jag har inte glömt ännu. Den glada takten ett och tu
Ack om jag kunde höra de stegen vid min dörr.

9. v.

Men det är mer än flickorna som önska att vi komma hem.
Ja det är källarmästaren på krogen menar jag
Ty den vi älska lika bra. Som flickorna i Ystads stad
Men livar upp vårt sorgsna mod och säger var så god.

10. v.

För halsen den bör sköljas en gång om dagen allra minst.

Så länge vi ha pengar ska köjarna ha förtjänst
Ty får jag inte brännvin. Är jag ej glad i mitt sinn.
Jag önskar hela världen den flöt i brännvin

11 v.

Men det går ju ej an att bara dricka brännvin
Skj giv oss litet vatten uppå en karrasin
Och konjaksflaskan sätt sen in Och låt oss laga toddlyn
Skål vi nu tömma glasen och fylla dem igen.

Slutskriften den 27 april 1913.

av Vänpligt. N: 271 Nilsson

31 Rallare visa.

1 v.

Vill ni kamrater höra min levnads flydde där
Må ni ej sängen störa och noga höra på
Fast ej mitt liv har varit på blommor och blad
Men likväl tiden ferit se jag med den var glad

2 v.

Jag föddes i en stuga som stod vid skogens kant
Där höga furor buga sig för vindens sterke arm
När tall och fur står raka vid bäckens lugna strand

Där vackra fåglar sjunga vid insjöns klara lopp

3 v.

Där randades min levnad och glad och nöjd jag var
Min ungdomstid igenom så snabbt som tiden far
Snart kommo livets strider och ut jag längtade
Förhoppningsfulla tider där syntes mot mig le.

4 v.

Jag ut i vida världen ja bort från mor och far
Att vester styde färdan och det mot Norge gick
Där provade jag arbeten av allehanda slag.
Men hur jag provade fanns intet till behag

5 v.

I bland de norska fjällen jag fick min tillrust
Och ur dess hårda hållar arbetade jag sten.
Till vägar och till broar med meisell och med spett
Och även borr och slägga handterade jag lätt

6

I Bergens schakt jag knogade körran syntes gå
Men att jag aldrig tröttnade det kan ni nog förstå
Så har jag också vänner ibland den glada sort
Ja rallarns liv är härligt det kan ni nog förstå

7 v.

Men så en dag jag hörde ifrån vårt fosterland.
Att en utkastning gjordes till ett föreningsband
Emellan Uddevalla och upp till Hårjedal.
Och dit jag styrde färdan därom var intet tal

8 v.

Till mången vecker flicka om lördagskvällen gick
Så gärna stegen styrde sin lön för mödan fick
Ty roligt är att vila vid flickans runda bröst
Och ha till huvudkudd och vila på dess arm.

9 v.

Min fästmo hette Anna hon är så röd om kind
Med mild melodisk stämma som sus för sommarvind
Med läppar rosenröda hon spar ej på sin mun
Och därför nya skörder jag hämtar med lust

10 v.

Men sommarn gick till ända med den min fröjd också
Jag måste avsked taga av min utvalda ros
Jag räckte henne handen o tog ett ömt farväl
Men svårt det var att vandra för oss som var en själ

11 v.

Från Värnamo till Markaryd den nya banan går
Igenom berg och dalar igenom skog och snår
Men rallaren ej fruktar för dessa hinder mång
Ty bergen köckt hon tucktar med munterhet och sång

12 v.

O du min levnadsängel som styr mitt hopp
Om du mig ej förläter förläter jag mig själv
Ty i min ungdomsyr en tanke i mig kom
Att låta mig omvärva och tjena skänsk drogon.

13 v.

Ja uti kronans kläder jag vandrar varje dag
Att detta ingen gläder det vet ju en och var
Jag längtar ifrån gerdet för varje dag som går
Men kvar jag måste stanna en månad och två år

14 vers.

Nu slutar jag min visa om minvens fyllda år
Och slut för denna gången men när jag en dag
Tjänat ut vid garnisonen en bättre sång ni får
Och gladare blir tonerna jag hoppas ni förstår

Slutskriften den 27 april 1913.

Bev. N:r 27 Nilsson.

32 Du har diamanter
jag har diamanter och perlor
jag har allt vad en yngling begär
jag har även de vackraste ögon
säg gosse vad fodrar du mer

Jag var en uppriktiger flicka
när jag var på mitt sjuttonde år
då jag blev av en gosse bedragen
sedan honom mitt hjärta jag gav:

Jag har varken fader eller moder
jag är ensam på min ödsliga stig
och därför min gosse jag beder
att du aldrig skall bortglömma mig

Nu får jag sluta min visa
ty jag önskar ej sjunga den mer
för dess hjärta är hårt som de stenar
som ligga kring Sinai berg.

33 Kärleksvisa

1 v.
O du skyhöga himmel och du fallande jord
det kostar för en yngling att leva här på jord
att leva här i verden stor sorg det vara mä
att älska den vän som han aldrig kan få

2 v.
Du talar visst väl men du tänker icke så
när jag dig vändes ryggen så ler du därät
och när jag till dig går ja så roar det dig
att du får tala falskhet och göra narv åt mig

3 v.
Ett sådant falskt hjärta får aldrig se Gud
så mycket har jag lärt uti mitt åttonde bud
det mina öron hör och det mina ögon se
att aldrig med falskt hjärta jag brutit ^{dig} mot

4 v.
Om dagen i mitt arbete då är du i mitt sinn
om natten när jag sover då är du i min dröm
om morgonen när jag vaknar hvem saknar jag
jag saknar tilla vännen som är långt härifrån

5

Få dina rosenröda kinder och din sockersöta mun
de hava lagt uppå mitt hjerta en böida som är tung
den böidan får jag bära och draga för dig.
så länge som blodet är varmt uti mig

6 v.

Du söker efter rikedom och penningar och gull
men vad får du väl mera än tior skofflar mull
och fyra tunna bräder också en svepeduk
ja fyra tunna bräder skall du vila i till slut.

Slutskriften den 28 april 1913.

av Ber. Nr 271 Nilsson

34 Elfsborgsvisa.

1 v.

Den blomsterprydda gondolen gled
utöver elfsborgs bölja ned.
det var så hemskt i den mörka natt
en flicka skön vid rodet satt

2 v.

Kring pannan bar hon en lagerkrans
beprydd av stjärnornas milda glans
hon sjöng om vännen så juv och kär
som uppå elfsborg fängslad är.

3 v.

Och Herman hörde den stämman klar
som genom järnbeslagna fönstret far
halla han ropade min sängarvän
nog känner jag din röst igen

4 v.

Jag haver mödat ett barn för dig
du kunde väl ha förlätit mig
men kärleken den är lika stor
hos fången som på Elfsborg bor.

5 v.

Men stormen ryter och åskan går
och böljorna emot Elfsborg slår
det blixtar till och fången såg
sin sängarvän i böljen blå

6

Allt sitta innespärad i en bus

så klagar fången o jag arme djur
min Sigrids öden jag dela må
min grav skall bliva i böljan blå

7 v.

Sen skall jag liksom en vålnad gå
ibland de vilda skären grå
min Sigrid uti ett annat land
jag trycka skall din trogna hand

8 v.

Och fången uppå Elosborg satt
till dess han symde döi från en natt
och stöter sig i böljan blå
för att sin Sigrid återfå

9 v.

Och många gang uppå Elosborg ser
man haver hört den slämben ren
och denna röst man känd igen.
ty det var fångens sängervän.

35 Rallarvisa.

En liten visa jag nu vill sjunga
om någon mera vill lysna till
inom de marar där jag nu sitter
är någon tvungen att ta sig till

2 v.

För sex år sedan jag for från hemmet
min ålder var ju sjutton år
förlutan penningar förlutan kläder
men allt gick lyckligt för mig ändå

3 v.

Jag tog farväl av min kulta mamma
ty fader min var ju redan död.
Hon frågade mig vart jag ämnar stanna
för att förtjäna mitt dagliga bröd.

4 v.

På denna fråga kan jag ej svara
ty vinden blåser än hit än dit
på oceanen jag önskar fara
Och sedan skall jag väl skriva hit

5 v.

Jag gick till Hulda för sista gången
för att säga ett ömt farväl.
Hon sade vän skall du från mig vara
Se tror jag aldrig det går mig väl.

6 v.

Ljomen blev jag dock icke länge
blott en sommar sen tog det slut
sen for jag vida omkring och svängde
till Gyllevaron jag kom till slut.

7 v.

I Leppland ligger ju denna grava.
Blott tio mil ifrån Luleå stad.
i denna grava fick jag arbete
och långt från hemmet där bodde jag

8 v.

Jag glömde snart bort min lilla Hulda
så att jag knappast till henne skrev
ty jag fick kärlek till andra flickor
som gick på gatorna där och drev.

9 v.

En pingstdagsafton då jag var drucken
på aftonkvisten jag gav mig ut
För att få skaffa åt mig en flicka
men räkar själo illa ut

10 v.

I flickors ställe jag träffar pojkar
och alla voro de rusiga liksom jag
och där blev slegsmål som jag tillstälde
och jag blev häktad den samma dag

11 v.

Kanhända Hulda hon nu är gifter
och har det bra men hur har jag det
inom den buren där jag nu sitter
kan ingen skada i sellen in

12 v.

Jag vill nu sluta min enkla visa
med sorg i hägen jag lägger mig
och sover sött intill nästa morgon
till dess fängvaktaren han väcker mig

Ystad den 30 april 1913.
Ber. 2 W Nilsson.

36 Den förskjutna.

1 v.

Den förskjutna önskar ingen vän
I den tysta stilla midnatten
Men hon ropas kom o kom tillbaka.
Jag blir din brud jag blir din maka

2 v.

Den förskjutna inga tårar har ty de
Ha runnit i en bäck så klar
Men på bleka kinden synes spår
Av den binnande föranna tåren

3 v.

O du store underbare Gud
Du har glömt din vän din trogne brud
Otron har fått makt med mannensinne
Trogne löften stanna ej därinne

4 v.

Men kanhända när om några år
Jag till den tysta stilla graven går
Läser där de välbekanta orden
När som stoftet vilar under jorden.

3 v.

Den förskjutna vilar där så sött.
Hennes unga hjärta har förblött.
Skaparen som vägen för mig röjde.
Skänkte frid åt hjärtat fast det dröjde.

Slutskriften av Ber. 271 Nilsson.

Den 30 april 1913.

37. Vakt - paraden.

på morgon

En julafton klockan fyra kommanderades
jag att gå upp till södervakt men
jag tog mig för många små supar till
att göra min plikt men det stod
ej i min makt. Ty jag blev tokig och jag
stod brokig när som det i ledet
kommanderades givakt och jag tyckte
att översten var brokig till arresten
jag fördes med paraden i takt.

Nästa morgon det ruller och buttes
i mitt hufvud när jag skulle finna
bot därför, men så glad med korp-
ralen jag lunkar till majoren där
jag skulle ställas i förhör och han
förklarade att jag fick fara till
följd av min levnadsrätt som fänge
till Karlsborg, o du himmelske Gud
mig bevara, för att skiljas från flickorna
som går i Helsingborg.

I aresten där fick man snart bröder
ur alla nationer och folk och tungomål
men långt bättre är att bo på söder
än att fira sin jul i sådant förban-
nat hål. O milde konung vilken
boning har du berett åt dina tappre
gossar blå där en krigare kan få
försoning När det ropas kamrater
gå på gå bara på.

Men nu vet jag så väl hur det smakar
att sitta innespärad i lys och mörk
arest. Men jag svor to mej tusende
hakar det skall dröja innan jag
i aresten går hemåt för jag
befriad från allt tvång ty åt
helvete det där bör hufvudstupa
om jag i aresten skall komma
än en gång. Slut.

38 Axel och Tilda.

Midnattsmänen högt på fästet ilar
och om natten ilar vi till ro.
alla nu i sömnen sött sig vilat
men på stranden si där vandra två.

Det var Axel med sin kulta tärna
Skeppet ligger klart och skall ästad
avskedslyssen vill hon henne giva

därför mötas de på havets strand.

En signal från stranden hördes ljude
Axel famnat har sin lilla vän
raskt sin båt han ifrån stranden skjuter
O, farväl min huldberkärde vän

Tiden ilor fram på lätta vingar
fyra månader förgingo fram
ingen var som budkyss kunde giva
men på kinder röda rosor brunn

Hilda går omkring i tusen tankar
liksom månen uppå fästet går
och om natten ser man henne vandra
föi att tala med de böljor blå.

Vattnet sliger och en havsfu-sjunger
skeppet strandat det har gått i kvar
ingen var som räddning kunde giva
därför fick han en förtidig grav.

Som förtidenad lilla Hilda sjunker
ned på botten i den våta grav
Axel Axel hör man henne ropa
Axel vinkar från sin våta grav.

Slutskriften den 6 maj 1913.

38 Telefonnummer.

Hör om dagen ringde det på i Kaspers-
expeditionen i telefonen. Hej! Hör
är det på? Kasperexpeditionen. Pastors-
expeditionen, ja det är rätt är det
pastorn jag talar med? Nej det är
på Kasperexpeditionen. Jag skall
anmäla att min man är död.
han hette... Hör inte hit. Bed
att man ger er ordet och numret
på stationen. Ja vare lov han dog
i tron. Stopp ni är på Kasperexpe-
ditionen. Javisst han var av kristlig
religion. Men människa ring av. Ja
herren tog och herren gav. Ni måste

höra mycket illa. Ja han dog mycket
stilla. Ring av. En grav. Ja det är
mening herr Pastorn. Kära frun det
är rent på tok. Vafalls var han
inte riktigt klok. Ni hör inte
ett ord. Ett mord. Herre jästas
Nu fann herr Kasper för gott att
själv ringa av. Slut.

39 Alpens ros.

Uppå alpens högt belägna spisa
Dit ej någon mänsklig fot kan nå
Där alpsosen sina stänglar fria
Kögt på alpens isbelagda vrå

Uti dalen växte upp en lilja
Ja lika sön som Alpens fagra ros
Många friare till henne komma
Och alla ville ega Alpens ros

Den blomman var en ung behaglig tärna
Dotter till den rike Konrad Mor.
Med henne följde ingen lycklig stjärna
Ty högmod uti hennes hjärta bor

Ack i blommor suckade hon ofta
Den som finge ega er en stund.
Och få känna hur skönt i doftar
Och få trycka blott en kyss på eder mun

Så hon tänkte då en yngling sade
Evelin säg vill du bli min brud.
Allt mitt guld jag för din fot nedlägger
Och kläder dig i Alpens Blomsterkrud.

Nej hon sade ingens brud jag bliver
Förän han mig ett löfte ger
Och detta är han mig en alpsos giver
Blott en enda jag ej mer begär

Säg Kuno har du mod att detta göra
Då vill jag för evigt bli din brud.
~~För~~ Må Herrans hand dig uppå berget föra
Farväl ro Kuno om du lyckas må.

Och Kuno klättrar upp för bergets klippor
Dit ingen mensklig fot kan gå
Hans enda handtag var en liten blomma
Och mot en tuva stödde han sin fot

Evelin här har dina blommor
Men vad är det en Alpas vit som snö
Evelin ack vänta snart jag kommer
Min Gud jag faller låt mig icke dö

Så han ropar då han störtar neder
I från bergets högt belägne topp
Uti dalen ligger blott hans kläder
Och hans rysligt sönderslagna kropp

Evelin hon skyndar fram till liket
Då fick hon se den döde då hon skrek
O dyre Gud nu har jag själs förskutet
Livet här för den jag älskade

Evelinas fader kom till stället
Då döden allt föient dem båda två
Och hela byn med honom tårar fällde
Ett budpar blevo de i döden ändå

Nu må pennan ej mer rita
På kvinnans trots och övermod
Och Alpas rosor äro ej mer vita
De äro färgade av Kunos blod.
Slutskriften den 18 maj 1913.

40 Djupa dal.

Flyg sångens milda lätta duva flyg
In till mitt hjärta kärkomna smyg
Flyg fri liksom lärken i den Blå dal

Med vänlig hälsning från Djupadal

En främling här jag satt och hörde nyss
Hus lilla fjärln Tog en Glödlig kyss.
Av rosen sin hans trogna hjärtans vän
Det är stilla tyst i Djupadal.

Då tänkte jag och om hon vore här
Den sköna flickan som jag håller kär
Jag skulle liksom fjärln göra nyss.
På hennes läppar trycka mängen kyss.

Då tänkte jag så i vårt stilla bo.
Skulle hon och jag i stillhet lugnoro
Om kärlek viska under nattetid
Och glömma bort den heta dagens slid.

Jag hörde duvan i sitt bo.
Om kärlek viska om hopp och tro
I deras bröst fanns ej rum för kval.
Här är så stilla tyst i Djupadal.

Då tänkte jag och om min väna mö
I denna dal jag leva få och dö
Jag aldrig ulav lyktan mer begär
Men skot gjöd den önskan påfång är.

En fågel hörde jag som sjöng så ömt
Den samma sång som jag i min barndom drömt
Det var helt visst en liten nötktergal
Som högt sitt sånglov invid Djupadal.

Då tänkte jag och om jag kunde så
En ende sträng uppå min harpa slå
Jag skulle uti mina drömmar säll
Om kärlek sjunga blott varenda kväll.

List hörde jag små silverklockors ljud
Som ringde samman uti bön till Gud
En stämman ren mång andra tusental
Här är så andeklsfullt i Djupadal.

Så stod jag kvar till kvällen kom så
Och näktergalen sjöng sin aftonbön
När sol gått ned och aftonen så sval
Så saktas susar det på Djupadal

Då strödde månen silver på min stig
Då jag så en som tänker uppå dig
Då jag inunder lummig björk och lind
Så ensam vandrar jag här på Djupadal
Slut.

4) Mordet i Umeå

Högt upp i Vesterbotten i sköna Umeå
Den händelsen har timat jag här beskriva må
Två älskande dör funnit sin död i unga år
Lik blomman som förvisnar när hon i fögring

Iskolen höra namnen som vi nu känna till
Och som för allmänheten jag här omtala vill
Den sköna hette Torä och ifrån Lundsöall var

skön

Och hon Lars Erik Larsson var ifrån Gefle stad

Hon var så säll och lycklig liksom en fågel glad
När hon drog upp mot norden mot Umeå vackra stad
Och där i en skjutbana hon strax anställning fick
Där fick hon många fiare och Lars bedrogen gick

Han kan dock icke glömma den som han älskat
I djupet av sitt hjärta han hennes bild har gömt
Men liksom biet svärmar omkring en fager ros
Så svärmar mängen yngling och Lars fick gå sin hos

Då satte han sig neder och skrev till för en mor
Och sände sedan brevet till Gefle där de bor
Han skrev nu hulde fader för mig finns ingen ro
Jag önskar vara sluten i gravens tysta bo

Min hulda älskarinna har övergivit mig
Jag kan ej glädje finna jag kan ej finna frid
Lik fågeln uti buren när som han saknar kvist
Och liksom davan klagar när hon sin make mist

På dessa enkla rader ej svar ni skivva bör
Jag ber dig hulda fader förlåt mig vad jag gör
Jag hoppas och förlåtelse av Gud i himmelen
Jag snart i graven vilas vid sidan av min vän

Med sorg uti sitt hjerta han till skuldbenan går
Och när som han inträder ved syn han skåda får
Den flicka som han älskat stod i en annans famn
Hon briser upp av smärta han ropar hennes namn

Han kan ej längre dröja det finnes ingen tröst
Sin kniv häfthigt stöter uti rivalens bröst
Och denne ut sig skyndas och ropar folket an
Men Larsson kniven stöter i älskarinnans barm

Hon sigrar ner till jorden och giver upp ett rop
Och snart där sig församlas en follik-mänstokhop
Men Larsson ner sig kastar uti en diva snö
Sitt eget bröst han sårar och divan fergas

En dioska snart anskaffas ästad men hastigt kör
På väg till till lasarettet de båda unga dör
Han fick i graven sga den brud han älskat har
Gud säg att ingen skulle med sorgen stanna kvar

Den tredje han dock lever till lasarettet fram
En tid man honom varden men snart dör även han
Nu uti gravens sköte de vila alla tre
Och solens milda strålar syns över graven le

Ack ungdom som här kastar ack se er noga för
Var trogna mot varandra och handla som ni bör
Flur många utav kärlek här lida få stor nöd
Och många rasker yngling som funnit har
sin död
Slut.

42. Sjömans visa.

Nu ska vi ankaret lyfta från botten
 Seglen vi hissa högt upp i topp
 Och på masten invid knoppen
 Svajar vimplar i glada lopp
 Nu från mitt fädernesland jag går
 Med i mitt hjerta kärleksår

Ty där en blögd tärna dväljes
 Som jag mitt hjerta givit her
 Aldrig för guld min kärlek säljes
 Hållre jag den med i graven står
 Elin o Elin glöm ej mig
 Uppå min blåa farliga stig

Skulle en bliscar sjunga från höjden
 Fräsande vågor slå över bord
 Skall jag på färden dock äga den fröjden
 Att du beständigt står fast vid ditt ord
 När jag mot farorna ilar framåt

Uppå min blåa farliga stråt

När vi till Kapstaden hunnit anlända
 Sänder jag brev till min älskade mö
 Blott för att kärlekens lågor upptända
 Så att de ej måtte slockna och dö
 Kan du mig glömma Elin o: säg
 Uppå min blåa farliga väg

Lat icke hoppets ankarkätting brista
 Hör till min kärleks farkost min vän
 När stormen ryter ho ej att sista
 Gången vi se varandra igen
 Nej jag skall komma åter till dig
 Uppå min blåa farliga stig.

Skulle din trohet mot mig du svika
 Förän jag hinner mitt fädernesland
 Skall från alla kvinnor jag vika
 Skänka åt havet kärlek och hand
 Jag vill ej tro det Elin o säg

Uppå min blåa färliga väg.

Farväl min. Elin nu lämnar jag hamnen
Går emot foror på okända hav
Trycker i tankarna dig uti famnen
Havet jag vill ej skall bli min grav
Nu från mitt fädernesland jag går
Men i mitt hjärta kärleken står.

Flickans svar.

Farväl min Emil lycka på färden
Hvarthän din väg i världen än går
Jag är dig trogen trotsar flälden
Ty din bild alltjämt för mig står
Hvet jag dig älskar älska och mig
Uppå din blåa färliga stig.

Slutskriften den 28 maj 1913.

43 Edvin och Emma.

För i ungdomsåren hade jag en vän
Skön som själva våren men var är väl den
Köstens kalla vindar bröt rosen av.
Liljans späda stjälkar ledes ner i grav.

En afton när vi sutto så förtjusande
Tätt intill min sida satt min älskade
Ingen jordisk smärta tryckte då min häg
Kär invid min sida lilla vännen låg.

Edvin går därborta men kom ej till mig
Edvin såg en annan och fördolde sig
Han som alltid smög sig i min väg föret
Gick han in i hydden eller gick han ut

Edvin går därborta ej min Edvin mer
Ty en annan Emma han sitt hjärta ger.
Kan man ge sitt hjärta det man engång gett
Kan det ges åt flera det som blott är ett

Ty se jag hör hans stämma och den hörs så väl
Först med den han brände in sig i min själ
Lag jag bort vid fönstret sjöng han vid mitt
Nu hörs hans stämma ljuda invid en snaras tjäll

Edvin byter blomman och han bröt som förr
Till en krens var morgon ny uppå min dörr
Den som nu där hänger kom dit för längesen
Och beständigt faller vissna blad av den

O att jag i min enfald trodde honom så
Kär han därtill räckte mig sin hand därpå
Att om än jag bröte bröt han ej ändå
O att jag i min enfald trodde honom så

Skön som vårens blommor slog hans kärlek ut
Men som sommarrosor tog den hastigt slut
Kanske när han ser dem springa ut igen
Kommer han tillbaka till sin föglömda vän

Snart så kommer våren då blommor spricka ut
Ifrån den späda knoppen då bladen spricka ut
Så kom min Edvin åter en vacker sommarkväll
Till sin trogna flicha vid ett annat tjäll

Jag då honom svarar jag vill älskad bli
Ej blott i blomstertiden ty den är snart förbi
Men du som ej blev hos mig över vintern lång
Flyg flyg bort min fjärl och försvinn som den
Slut.

44 Böjans dotter.

Det var en mörk och stormig och kall november natt
Med då mot grå skären sig vålode Kattgatt.
Ivar våg bestänkte stranden med snövit skummig sky
Och vinden kom från nordn med väldigt dån ogny

Kring hela himlapellen en svartgrå stöja låg
Av måne och av stjärnor ej minsta spår man såg
Frua Peter Roster fyren en stråle då och då

Skar genom nattens mörker och bröt mot skären grå

Nu träder böljans drottning sin dans omkring vår grav
Och säkert mycket fästyg i natt skall gå i kvav.
Jag har prøvat vägen i storm på Kattegatt
Så talte gamle lotsen där han vid brassen satt

Hvem kallas böljans dotter jag sporde honom då
Och vad har hon för del i om skepp i kvav-plå gå
Jag fick då höra sagan och om i lyssnar till
Med lotsens ord för eder jag den berättat vill

Långt ute ibland skären vid strand av vägen blå
Där finns en liten grafvård ett kors med mossor på
En liten enkel kulle beprydd med sand och tång
Utriser här den platsen där kistan sänkts en gång

Ren många är ha flyktat sen dess på denna strand
Bland mörka kala klippor den gömdes uti sand
Dock ligger enkla kullen där än i denna dag
Så tröstande som klippan mot vågens hårda slag

Och den som graven gömmer en ung sjöman det är
Han drunknade en afton bland våra grå skär
Ty han bedrogen blivit utav sitt hjärtas mö
Därför i djupa vägen av sorg han gick att dö

De älskade varandra och svoro evig tro
Men evig tro lär icke mycket hjärta bo
Så var med denna kvinna tre år hon trogen var
Då bröt hon trohetseden hon sig en annan tar

Tre år flög här sin bana och hon i brudstol gick
Den dagen vigseln skedde hon brev från fjärran fick
Där stod jag kommes åter till dig min väns brud
Så fort ett år har flyktat det lovar jag vid Gud

Ett år därefter hände att man bland skären såg
En skonare så ställig som där för ankars lag
Och fiskarebefolkningen de undrade envar
Hvad är det för en seglare som här förtjöt sig här

Förvåning stod att läsa i allas anlets drag

Och gissningar där gjordes av allehanda slag
Och somliga de sade att kronans skepp det är
Som nog skall loda djupet bland Bohuslän^{skas}

Men andra åter sade om kronans skepp det var
Så låte det nog flaggen på toppen vara kvar
Kvarifrån den hit har kommit den saken ingen vet
När den ej vågar visa sin nationalitet

Förvåningen och oron den steg för var minut
Men skonaren därute låg kvar liksom förut
Långt bort vid horisonten sjönk solen sakta ner
Skönt hennes sista stråle till vackra skonaren gled

Och nattens skuggor väntes allt mer kring land
Och fiskarebefolkningen sig hemåt nu begav
Det enda ljud som hördes var sommarvindens sus
Samt vågningen som plaskade mot strandens sten

De hörides ifrån skonaren en visselpipas drill
Och lifdar blev på däck för var tyst och still

En båt i sjön nedväntes i hast bemannas den
Och snart för friske ortsäg mot stranden flög den hän

Snart målet det är kunnat kommando hörs tag torn
En ställig yngling hoppar så glädt i land från förn
Tack gödsar son tillbaka i natt ni fria är
Men vittida i morgon så hänter i mig här

Skall ske kerten gjöd svaret och båten sköt från land
Och snart kaptenen ensam stod kvar där uppe land
Kvad i hans tankar värdes det vet allenast han
Som människans öden leder så det ej nämnes kan

Kvad nattens skuggor skeda de gömma i sitt skot
Men sagan vet förtälja att när som dagen bröt
Men hittade vid stranden utav en liten vik
Ett ruti sjömanskläder ren ställt och kallt lik

Flvem som den döde varit man undrade i land
Till dess ifrån skonaren en båt led till vid strand
Nu saken blev förklarad det var kapten ombord

Som hämta skulle sin flicka ifrån sin fosterjord

Till svepdik svenska flaggan man tog och honon gav
Vid foten utav vägen man redde sin hans grav
Och ännu synes kullen med enkla korsset på
Likt klippan trotsar vägen som vilt där mot ses blå

Sen dess var gång det stormar på Källegatt det blå
En bildskön likblek flicka vid graven synes stå
Hon kallas böjens dotter till straff Gud henne gav
Att åt var drunknad sjöman hon reda skall en grav

Så lyder enkla sagan som jag en gång den hört
Och hjälpe Gud de sjöman som stormen hit har fört
Bland Bohuslänska skären sin undergång de få
Till dess att böjens dotter med Gud försonas må
Hetskriven den 30 maj 1913.
i Ystads militärfängelse.

45 Sjömannens Farväl.

Farväl i sängen jag vill minnas dig
Glöm du i tysta bönen iche mig
När lutan stämmer upp en hymn till Gud
Då glömmes viast jag ej min barndomsbrud

Och var jag är till hvilket land jag far
Din ljva bild står i mitt hjärta kvar
Lik svanen klagande på fjärran ö
Jag vill i sängen leva blott och dö

O hulde barndomsbrud vad kan förmå
Dig från din rene barndomskärlek gå
Lik vågens brus min själ i upprosr är
Men steds jag dig på börens vingar bär

Har någon genom svek dig rövat bort
Då blir min levnedsdag för mig så kort
Men in i döden skall din bild stå kvar
I hjärtat mitt som jag dig givit har

O ljva dröm för mig du tagit slut
Min glädjes timglas för mig tagit slut
Nu bitterhetens kalk blott finnes kvar.
Sen du din kärlek från mig tagit har
~~Men dock så~~

Men dock så länge som jag kvar här går
Och sängens ton från mina läppar går
Jag ständigt dig blott här besjunga skall
Ty du för mig en gång var glädjen all

Ty uti sängen blott jag älska får
Blott nattens stjärna skådat har min tar
Och hälsar hon dig någon gång så klar
Ett mitt farväl från mig till dig hon tar

När som Aurora upp ur östern går
Då skimrar uti rosens kalk en tar
Men när hon sjunker uti vesterns hav
Då bäddar blomman upp sin lilla grav

Lik blommans soldröm är vårt liv så kort
Vi födas, älska, hoppas och dö bort
Men bortom graven finnes himmelen
Och där finns även rum för kärleken

Där skall jag sen jag drömt min dröm till slut
Som brudgom vid ditt hjärta vila ut
Farväl till dess du hälfven av min själ
Farväl ett ömt ett innerligt farväl.
Ystad den 12 juni 1913.

46 Å jänte å ja

Å jänte å ja, å jänte å ja
Allt uppe landvägen å ja
Å jänte å ja å jänte å ja
Allt uppe landvägen
Der mötte hon mej en morgon så klar
Då solen hon sken på himmelen så rar
Och vacker som ljuset dagen hon var

Mitt hjärta vert tog det vägen.

A janta a ja, a janta a ja
Allt på midsommarsvaka a ja

A janta a ja, a janta a ja

Allt på midsommarsvaka

Där råka vi hvarann må följande fröjd
A allri ja nästia känt mej så nöjd
Ja kasta mina ben i himmelens höjd
Och hoppa över alla tak.

A janta a ja, a janta a ja
Allt uti gröna lunden a ja
A janta a ja, a janta a ja
Allt uti gröna lunden.

Der stod jag mej en kyss så rosenderöd
A talte om för henne hela min nöd
A frågte om hon ville dela mitt bröd
Och hon svare ja på stunden.

A janta a ja, a janta a ja

Allt i Ranseters höjka a ja
A janta a ja, a janta a ja
Allt i Ranseters höjka.

Der stodo vi nu vid altaret just
A lovade tro i nöd a i lust
A att till den allra sistaste pust
Så troget hvar andra dörka.
Slut.

47 Spiskroksvalsen.

Då jag på dig min Ebba så kärligt ser
Och du mot mig så vänligt och blygsamt ler.
Då försvinnat all sorg och allt kval och ve
Och jag kan mig ej mött på dig se
O du min givaste Ebba så kjerstök och fin
Blott jag ej döi av glädje så du bliver min
Men för dig vill jag leva för dig vill jag dö
Ty du har ju skänkt mig ditt hjärta du älsklige min.

Ten smekande vals vill jag samna dig
Blott du endast en gång vill dansa med mig
Och jag i den soövande, härliga vals
Lägga armen om din vita hals
O du min älvaste ---

Vid din sida få vandra är blott min lust
Inte tyckte jag det väl tröttade just
Nej jag skulle dig stödja och känna mig så
I den skymmande, härliga kväll
O du min älvaste ---

Och godnatts kysser skulle du gärna få
Som du helt säkert väntade på
Det kan hända att du fick allra minst två
Och det fröjde dig är det ej så
O du min älvaste ---

Ja min blåögde flicka din älvaste bild
Kan göra mig om bjärtat se om och mild
Dina kysser de söva mig lyft till ro

Minns du sövut mig kärlek och tro
O du min älvaste
Slut